

13.

Luther M. 1483-1546

E - rős vár a mi Is - te - nünk,
Ha ő ve - lünk, ki el - le - nünk?
Jó fegy - ve - rünk és paj - zsunk.
Az Úr a mi ol - tal - munk.
Az ős el - len - ség Most is ül - döz még.
Nagy a se - re - ge, Csa - lárd - ság fegy - ve - re,
Nincs i - lyen több a föl - dőn.

2. Erőnk magában mit sem ér, Mi csakhamar elesnénk;
De küzd értünk a hős vezér, Kit Isten rendelt mellénk.
Kérdezed: ki az? Jézus Krisztus az,
Isten szent Fia. Az ég és föld Ura,
Ő a mi diadalmunk.
3. E világ minden ördöge Ha elnyelni akarna,
Minket meg nem rémítene, Mirajtunk nincs hatalma.
E világ ura Gyúljon bosszúra:
Nincs ereje már, Reá ítélet vár,
Az ige porba dönti.

4. Az ige kôszálként megáll, Megszégyenül, ki bántja.
Velünk az Úr táborba száll, Szentlelkét ránk bocsátja.
Kincset, életet. Hitvest, gyermekét:
Mind elvehetik. Mit ér ez ônekik!
Mienk a menny örökre!

46. zsoltár. Luther Márton 1483 – 1546

14.

Halle, 1704

Éb - redj, bi - zony - ság - té - vő lé - lek!
Kik bát - ran szól - nak s harc - ra ké - szek,
A vár - fa - lak - ra ö - rök áll - ja - nak,
Ha éj bo - rul le, vagy ha kél a nap.
Hí - vá - suk zeng - jen messze szer - te - szét
Az Úr - hoz gyűjtve né - pek se - re - gét!

2. Ó, bárha lángod fellobogna,
S ébredne föl sok nemzet fényinél,
Ó, bár sok szolgáló sarlót fogva,
Aratna, mígnem leborul az éj!
Urunk, e roppant, ért vetésre nézz:
A munka sok, a munkás oly kevés!